

זר ואשה, אבל חרש שוטה וקטן [וערל וטמא וטומטום], שאינם כשרים לאסוף את האפר פסולים גם לקדש.

והסיבה לכך, כי עבודת הקידוש באה בפרשה לאחר עבודת האסיפה, ונאמר בקידוש, "וְלָקַחוּ לְטָמֵא מֵעֶפֶר שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת" (במדבר י"ט י"ז), ומשמע שדיבר הכתוב באלו שדיבר בהם קודם, ואם כן, הכשרים לאיסוף כשרים לקידוש, והפסולים לאיסוף פסולים לקידוש.

ולדעת רבי יהודה – איש מקדש, ואפילו קטן. אבל אשה, וכן אנדרוגינוס שהוא ספק אשה, אינם מקדשים.

הסיבה לכך שגם קטן מקדש, כי שינה הכתוב בלשון בין האסיפה לקידוש, באסיפה אמר לשון יחיד, "וְאִשָּׁף אִישׁ טְהוֹר אֶת אֶפֶר הַפְּרָה", ובקידוש נאמר לשון רבים, "וְלָקַחוּ לְטָמֵא מֵעֶפֶר שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת", להוסיף קטן שפסול באסיפה^א.

והסיבה שאשה אינה מקדשת, כי נאמר בעניין, "וְנָתַן עֲלָיו מִים חַיִּים אֶל כְּלָי", לדרוש, "וְנָתַן" ולא "ונתנה"^ב.

וחכמים אומרים שהסיבה ששינה הכתוב בקידוש ללשון רבים "וְלָקַחוּ לְטָמֵא מֵעֶפֶר שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת", לא משום שבא להוסיף על אלו הכשרים באסיפה, אלא משום שבקידוש עצמו הוכרח לשנות בלשון, לומר פעם אחת לשון רבים "וְלָקַחוּ לְטָמֵא מֵעֶפֶר שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת", ופעם אחת לשון יחיד "וְנָתַן עֲלָיו מִים חַיִּים אֶל כְּלָי".

שאם היה כותב בשני המקומות לשון רבים, היינו למדים, שצריכים שנים לקחת את האפר, ושנים לתת את המים, [ובאמת אין הדין כך].

ואם היה כותב בשני המקומות לשון יחיד, היינו למדים, שאותו שלקח את האפר, הוא עצמו צריך לתת את המים [ובאמת אין הדין כך].

ולכן שינה בלשון, ללמד, שיכולים לעשות שנים, אחד לוקח את האפר, ואחד נותן את המים.

^א והא דמכשיר טפי בקטן מבחרש ושוטה. יש לומר, משום דאתי לכלל דעת. [תוס']

^ב אף על גב דכל התורה כולה בלשון זכר נאמרה, ואפילו הכי לא ממעטינן אשה, אלא היכא דכתיב איש בהדיא. יש לומר, דשאני הכא, מדשני קרא בדיבוריה, דכתיב "ולקחו" לשון רבים, והדר כתיב "ונתן", להכי דרשינן ולא "ונתנה". [תוס']